

хождение *). Първите нападения и началото на покорѣнието е станало въ 7-ятъ вѣкъ, но властта на това чуждо племе надъ балканските славяне са е укрѣпила само въ 9-то столѣтие. Най-послѣ покорѣнното население са събрало въ едно цѣло и съставило бжлгарско царство, което е имало буйна история, чѣсто е влѣтало въ между-национална вражда съ сжсѣдните сжрбе и съ другите народи, сжединяло е своята сждба съ сжрбската, правило е завоевания и губило ги е, задавало е страхъ на Византия, но и само твжрде чѣсто е страдало отъ нея. Въ половината на 9-ятъ вѣкъ бжлгарскиятъ князь Борисъ е приѣлъ християнската вѣра; а епохата на неговиятъ синъ, първиятъ царь Бжлгарски, Симеона (892—927) е била най-блѣстяще време за бжлгарското просвѣщение.

Историческата сждба на бжлгарскиятъ народъ въ политически и културни смисаль са опредѣлява съ неговите отношения камъ Византия. Отъ нея бжлгарете сж приѣле първите начала за своето образование, което са появило заедно съ християнството. Гржците не биле въ сжстояние да противодѣйствувать на бжлгарските нападения съ оръжие, и за да са избавать отъ камъ тая страна, тие са рѣшиле да дѣйствувать на тѣхъ съ силата на вѣрата.

Византийското християнство и дѣйствително пустило джлбоки корѣне въ народниятъ животъ, но заедно съ вѣрата въ бжлгарското развитие влѣзле и „оние начала на прерожденното“ (на угасналото) свѣтско образование на ромео-гржците, ко-

*) Това заключение нито е доказано, нито ще да бжде скоро доказано, защото нѣмаме факти. Прев.